

A door het jaar 17
M. Assumpta
30 juli 2023

Eerste lezing (1 Kon, 3,5.7-12)
Uit het eerste boek der Koningen

Toen Salomo pas koning van Israël was geworden, ging hij naar Gideon om er een offer op te dragen.

Er was immers nog geen tempel gebouwd in Jeruzalem.

In zijn slaap droomde Salomo dat de Heer naar hem toekwam, en hem zei:

‘Wat wil je dat ik je geef?’

Salomo antwoordde:

‘Heer, mijn God, je hebt mij aangesteld tot koning, als opvolger van mijn vader David.

Ik ben nog erg jong, en weet nog niet goed wat ik te doen of te laten heb.

Toch heb je mij de leiding gegeven van het volk dat jij hebt uitverkoren, een groot volk, zo groot dat het niet te tellen of te schatten is.

Ik vraag je dan ook: geef mij een luisterend hart, om inzicht te hebben in wat leeft bij de mensen, zodat ik bij het recht spreken over dat immense volk, onderscheid kan maken tussen goed en kwaad.’

God was blij met dit antwoord, en hij zei:

‘Omdat je niet gevraagd hebt om lang te mogen leven, of om rijk te worden,

of om je vijanden de baas te kunnen blijven,

maar om goed te kunnen luisteren,

en het onderscheid te zien tussen recht en onrecht, zal ik je wens vervullen.

Zie, ik geef je een hart, wijs en met inzicht,

zoals nog niemand voor je gehad heeft,

en zoals niemand na jou zal hebben.’

Tweede lezing (Rom 8, 28-30)
Uit de brief van de apostel Paulus aan de christenen van Rome

Zusters en broeders,

Het is ons stilaan duidelijk dat God alles ten goede keert voor wie op zijn roepstem ingaat.

Hij was voor hem al van tevoren duidelijk welk soort mensen hem genegen zouden zijn.

En het was zijn plan dat die op zijn zoon Jezus zouden gaan gelijken.

Zo zou Jezus dan de eerste zijn van velen,

die Hem als Vader zouden hebben,

en samen zouden zij broers en zusters zijn van mekaar.

Ja, wie God genegen zijn, mogen zich door hem geroepen weten.

En wie geroepen is wordt vrijgesproken van schuld.

Hij kan nu al deelgenoot zijn van Gods heerlijkheid.

Evangelie (Mt 13, 44-52)

Uit het evangelie volgens Mattheus

Eens zegde Jezus:

‘Waarmee kun je Gods rijk vergelijken?

Vooreerst met een grote schat, verborgen in een akker.

Iemand ontdekte die, vertelde het aan niemand, maar ging al zijn eigendommen verkopen, om de akker te kunnen kopen.

Maar ook met een handelaar in edelstenen.

Op een dag botste hij op een prachtige, zeer waardevolle parel.

Ook hij ging alles verkopen wat hij bezat, en kocht die parel.

Ik wil het ook vergelijken met een visnet, dat in zee wordt uitgegoid.

Er raakt van alles in vast.

Als het net vol is, wordt het door de vissers aan land getrokken.

Dan worden de goede vissen in manden gedaan, maar wat niet deugd wordt weggeworpen.

Zo zal het gaan op het einde van de tijden.

De rechtvaardigen zullen worden samengebracht, en die niet deugen zullen in het vuur terecht komen.

Ze zullen huilen van spijt.’

En Jezus voegde eraan toe: ‘hebben jullie het begrepen?’

Ze zegden: ‘Jazeker.’

‘Welnu,’ zei hij nog ‘leert hieruit dat iemand die met de wet is opgegroeid en ondertussen mijn leerling is geworden,

trouw moet blijven aan het oude, maar er ook op een nieuwe manier moet mee omgaan.

Net zoals een huisvader uit zijn voorraad oude dingen haalt, maar er ook nieuwe aan toevoegt.’

Homilie

Z en B,

Er zijn mensen die een bijzonder oog hebben om iets waardevols te onderscheiden van kitsch en waardeloos materiaal.

Het zijn die mensen die regelmatig ontdekkingen doen op zolders of rommelmarkten.

Ze vinden altijd wel iets dat anderen van de hand hebben gedaan, of achteloos laten slingeren als oude rommel.

Een oude lamp, of een versleten meubeltje, helemaal bestoft of onder de verf, of verroest.

En ze nemen het mee en herstellen het en poetsen het op.

En dan blijkt het een uiterst waardevol stuk te zijn. Het krijgt een ereplaats in hun interieur.

En wie het van de hand had gedaan, is er dan het hart van in. Het blijkt dus een schat te zijn die jarenlang verborgen is gebleven, omdat het niet verzorgd werd, niet meer gebruikt, omdat het niet meer de plaats kreeg die het toekwam.

Br en Z,

Zo doen veel mensen op vandaag met hun geloof: ze zetten het bij het grof huisvuil, het is iets dat ze niet meer nodig hebben.

Het is immers helemaal verworden tot enkele catechismusregels waar ze al lang mee hebben afgedaan, of enkele formaliteiten: je kinderen laten dopen misschien, of toch maar in de kerk begraven worden, of een kaarsje aansteken als ze op reis stiekem een kerk binnenlopen.

Het kan moeilijk nog een schat genoemd worden.

Integendeel: je geloof afzweren wordt door velen ervaren als een verademing, een bevrijding.

Als met die kast van op zolder: “oef, die werkte al jaren op mijn zenuwen, ik ben blij dat die uit mijn weg is.”

Ze beseffen echter niet dat ze een schat hebben weggegeven, iets heel waardevols. Hoe zou dat komen?

Och niet anders dan met die oude rommel: omdat het geloof bij velen erg onder het stof zat.

Omdat er niets fris of waardevols meer aan was.

En vooral omdat ze het niet meer gebruikten. Hun geloof maakte geen deel meer uit van hun leven. Het kwam hun living niet meer binnen, het had een plaats gekregen tussen de zaken die ze nog ergens laten liggen – je kunt nooit weten - maar ze kijken er al lang niet meer naar om.

Z en B.,

Als die mensen eens zouden kunnen beseffen wat dat geloof en dat evangelische verhaal wél kan betekenen voor hen als ze er een eigentijdse vorm aan zouden weten te geven, wanneer ze het au serieux zouden kunnen gaan nemen, als ze dan zouden ervaren dat die woorden van het evangelie woorden van hoop zijn in plaats van uitzichtloosheid, woorden van vreugde in plaats van verveling, vertrouwen in plaats van angst, zouden hen dan de ogen niet open gaan en zouden ze niet proberen die schat opnieuw te verwerven?

Maar hoe kunnen zij dat ontdekken, als ze zo weinig voorbeelden zien?

Ja, het is de uitdaging, de opdracht van ons, christenen, om het evangelie te gaan beleven in zijn volle dimensie.

Dat de mensen aan ons kunnen zien dat het inderdaad om een schat gaat, om iets dat de bron is van een mooi en gelukkig leven.

We moeten gemeenschappen vormen waar zoveel zorg en liefde aanwezig is, waar zoveel warmte en genegenheid van uitgaat, dat men weer van ons gaat zeggen: “zie hoe ze elkaar liefhebben.”

We moeten zo een solidariteit aan de dag leggen, dat men kan zeggen: “er is onder hen niemand die nood heeft.”

Wij moeten zo zonder aanzien van de persoon kiezen voor armen en zwakken, dat niemand zich eenzaam of verloren moet voelen.

Eerbied en respect voor iedere mens, zorg voor vrede, eerlijkheid en rechtvaardigheid moeten zo in ons doen en laten ingebakken zitten, dat iedereen zich bij ons welkom kan voelen. Dat zelfs wie fouten heeft gemaakt, zich niet afgeschreven moet voelen, maar weet dat hem nieuwe kansen worden gegund.

Laat dat de hoofdpdracht zijn van onze pastorale eenheid met zijn vele werkgroepen: de evangelische boodschap van onder het stof halen, laten zien wat het kan betekenen om een gemeenschap te vormen naar Gods hart.

Als wij daarin slagen mogen we de hoop koesteren dat weer meer mensen zich door de Heer aangesproken kunnen voelen.

Op vandaag vragen mensen vooral naar authentieke getuigenissen, naar mensen die zonder veel woorden, maar gewoon door hun manier van zijn, laten zien wie God is: een God van bevrijding en vrede.

En zo een getuigen kunnen we allemaal zijn, elk op onze plaats.

We kunnen zo gaan leven, dat ieder die met ons omgaat, kan zeggen: "ik heb een goed mens ontmoet."

En zo worden we getuigen van God, wiens naam Liefde is.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.